

Povestea pulei

de Ion Creangă

Amu ci-că era într-un sat un țăran. Și țăranul acela a eșit odată în țarină să samene niște păpușoi. Și cum semăna el, tocmai atunci s-a nimerit să treacă pe-acolo Hristos și cu Sfântul Petrea. Hristos să nu tace molcum și să-și caute de drum?

- Da ce semeni acolo, om bun, întrebă el.

- Ia, niște pule semăn, răspunse țăranul cu obrăznicie.

- Pule ai zis că semeni, pule să dea Dumnezeu să se facă, zise Hristos, blagoslovind semănătura din treacă cu amândouă mâinile, și apoi se tot duse în drumul său cu Sf. Petrea, care nu-și putea stăpâni mierarea de cuvintele ce auzise că au eșit din gura lui Hristos, pentru că niciodată nu mai vorbise Mântuitorul așa de buruenos.

Țăranul, după ce mântui de semănat se întoarse acasă. Apoi, la vremea prășitului a venit de a prăși păpușoi după rânduială și iar s-a întors acasă. Dar când vine la cules, ce să vadă? În loc de păpușoi, de fiecare strujan erau câte trei-patru drăgălețe de pule, care-de-care mai îmbojorate, mai dârze și mai răsbelite!...

- Ptiu! drace, iaca ce s-au ales de muncușoara mea de toată vara, zice țăranul, scărpinându-se în cap și trântind cușma de pământ cât ce putu. Asta n-am pățit-o de când m-a făcut mama... 'tu-i mațele aerului! - Ei, ei! Amu ce-i de făcut? - 'Tu-i-aș descântecul celui cu blagoslovenia, că pocit a mai fost la gură.

Și cum ședea țăranul uimit, numai iacă ce trecea pe-acolo un potâng de babă.

- Bună-vremea, om bun, zise ea.

- Să-mi bag genunchiul în vâjoiul cui știu eu, mătușă, zise țăranul îndrăcit de năcaz...

- Dar ce, Doamne iartă-mă ești așa măscărăgios, măi omule, zise baba posomorâtă. Nu ți-i oarecum să vorbești așa, de față cu o bătrână ca mine?

- D-apoi cum să mai vorbesc și eu, mătușă, când vezi cum ș-a făcut Dumnezeu răs de muncușoara mea. Da', la sărăciea în care mă găsesc, pule-mi trebuiesc mie? Uite colo pe ogor, ș-apoi mai zi și dumneata dacă ai ce...

Când se uită baba pe ogor, își pune mâinile în cap de ce vede... pule și iar pule, belite și răsbelite, în toate părțile.

- Vai de mine și de mine, nepoate! Asta încă-i una.

- Ba dac-ar fi numai una, ce ți-ar fi, mătușă! Dar așa sunt sute și mii de mii, în cur să le ții!.. 'Tu-i așa și pe dincolo că nu știu ce să mai fac. Îmi vine să mă spânzur, nu altceva.

- Ia las', nepoate, zise baba uitându-se cu jale la pule... De unde știi c-aista nu-i un noroc de la Dumnezeu pentru dumneata?

- Norocul aista să nu-l mai dea Dumnezeu nici dușmanilor mei, mătușă, dar unde s-a mai auzit o chiznovăție ca asta – să mănânci pule în loc de păpușoi! Ia învață-mă și dumneata ce sa fac? căci pe mine nu mă mai ajunge capul.

Stă ea baba oleacă pe gânduri și apoi zice:

- Nepoate, eu te-aș învăța ce să faci ca să te desfaci de dânsele răpede - răpede și să scoți bani înzăcit și însutit decât pe păpușoi, dar ce mi-i da?

- Ce spui, mătușă? Învață-mă, că ți-oiu da ce mi-i cere și un vrav de pule pe deasupra...

Când a auzit baba de pule, i-a zvâcnit inima... căci îi curgea ochii după dânsele, când le vedea așa de zdravene și bârzoete...

- Apoi eaca ce să faci, nepoate: încarcă-le în car și le du la târg că ai sa le vânzi ca chiperiu. Dar mânca-te-ar norocul să te mănânce, acum trebuie sa las rușinea laoparte și să te învăț cum ai să înveți pe cumpărători a le întrebuința.

- Că bine zici, mătușă, ia spune-mi, rogu-te!

- Când a fi să le vie dor de pulă, s-o șuere cum șueri oile la strunga... și atunci, numai să-ți poată curul... Iară când s-ar sătura de ea, să zică: ho! ho! haram nesățios. Și atunci pe loc se moae și te descotorosești de dânsa.

Și drept dovadă, baba își înfășcă o mătrăgană, care era mai mare, de pe un strujan, și începe s-o pue în lucrare cum se cade...

Țăranul a încremenit, când a mai văzut și asta...

- Dar de unde ai aflat meșteșugul ista? mătușă, zise el cu mierare.

- Hei, hei! nepoate, pe unde culege dracul surcelele, eu am tăiat lemne... Nu mă mai întreba cum, și zi bogdaproști că ți-am deschis ochii ce să faci...

Țăranului atâta i-a trebuit. Da babei ce-i făgăduise, apoi se duce acasă, își pune scoarțele la car și-l înfundă bine, înjugă boii, se întoarce la ogor încarcă un car zdravăn de pule - și la târg, băete, cu dânsele la vânzare.

- Hai la pule, hai la pule! Pule zdravene și tari pentru jupânese mari...

O cucoană văduvă, auzind așa vorbe din gura țaranului, trimite o slujnică să-l cheme la dânsa ca să-i dea un colb...

Slujnica se duce și cheamă pe țaran. Și cum vine țaranul, cucoana îl și ia la trei parale, zicând:

- Dar bine, măi țărane, ce porcării spui pe lângă cerdacul meu, că te mănâncă mama dracului! Acuș te pun la scară și-ti trag o bătae, de te-or duce cu cerga acasă... Înțeleș-ai?

- Apoi, da', milostivă cucoană, zise țaranul scărpinându-se în cap. Să ierte cinstita față dumneavoastră, ce sa facem? Ia niște pule ni-a dat Dumnezeu și le-am adus și noi la târg, să vedem, ne-om pute prinde ceva parale pe dânsel, că ne mănâncă și pe noi o mulțime de angării și de nevoi de tot felul...

- Măi, țărane, ești nebun, ori cum ești, de vorbești pleve de față cu mine?

- Ba ferească Dumnezeu, cinstită cucoană, vorbesc vorbe sănătoase, săracul de mine! Iacă să vă aduc una ca s-o vedeți, dacă nu mă credeți..."Tu-i-aș praznicul cui le-a plămădit, că m-a făcut să intru în dihonii cu lumea din pricina lor. Încaltea dacă-ar fi de partea femeescă, le-aș tine pentru mine, dar așa..."

Și odată se duce la car și alege un știulete de puloiu, care era mai mare, și cu dânsa deadreptul în casă la cucoană.

- Iacă, cucoană, șagă-ți pare dumitale asta? Acum pe ce s-a dus munculița mea de toata vara? Ș-apoi dumneata mă mai înghii și cu bătae, că pesemne nu-s eu destul de bătut de Dumnezeu! "Tu-i-aș patruzecile cui știu eu să-i fut, că au început a mă lua lumea de nebun..."

Cucoana vedea acum că țaranul are dreptate, și se face a se uita într-o parte, dar tot trăgea cu coada ochiului și la cinstita pulă din când în când.

- Bată-te focul să te bata, măi țărane, că ticălos mai ești!... Ș-apoi cum s-ar face ca s-o poată cineva întrebuița, când ar vre? Nu-i vorbă, că mie una nu-mi face trebuință. Dar tare mă mier și eu de așa comedie!...

- Cum să se face, cucoană! Să ierte cinstita față a dumneavoastră ia, când vine cuiva pofta de dânsa, o șueri de câteva ori, cum șueram noi oile la ștrungă, și-apoi atunci, ține-te la frecuș - cât ce-i pute, că las' dacă m-a da de rușine. Iară când te-i mulțimi și-i vrea sa te lese de frecuș, să strigi la dânsa: ho! ho! haram nesățios! Și atunci îndată numai ce-o vezi că se trage înapoi frumos, ca șerpele la lapte dulce... Și pe urmă, de câte ori ți se scoală... tot așa să faci. Și dacă nu te-i mulțami, atunci să mă blastemi pe mine.

- Bată-te pustiea sa te bată, mojić măscărăgios, c-al dracului mai ești, zise cucoana, care începuse a se mai deprinde cu vorbe de masa... Ia ieși oleacă afară din odae, și-apoi te-oiu chema eu acuș, că avem oleacă treabă...

Tăranul tace molcum și ese. Iară cucoana, drept cercare, începe a șuera nătărănga, și atunci cinstita pulă face zbârc! în pizda cucoanei! Vorba ceea: găina bătrână nu se spărie de pula groasă.

Ședea, sărmana, cum șede mielul la țâța oaei, până ce se satură de supt. Cucoana era de cele mai tartoșe!

*Strâmtă-n pizdă, tare-n șele,
Crașcă pula din măsele
Că-i cam iute la oțele!*

În sfârșit după ce s-a săturat cucoana bine, apoi zice încetișor: ho! ho! haram nesățios! pula atunci pe loc s-a muiet și foflenchiu! cade jos... Cucoana îndată o rădică cu mare sfințenie și o pupă drept în bot... Apoi strigă pe țaran în casă și luându-l cam pe departe, zice:

- Și cam cum s-a întâmplat de ai tu blăstămății de-aiste, măi țărane?

- Cum să se-ntâmples, cucoană? Ia mai astă primăvară, sămănând păpușoi în țarină, a adus dracul - că mai bine n-oiu zice - doi oameni pe acolo. Și unul din ei m-a întrebat: ce semăn? Eu nu-mi stăpânesc gura? M-a împins păcatul să răspund în ciudă că pule semăn, să iertați dumneavoastră! Și atunci el pocit la gură sau naiba îl mai știe cum a fost, a blagoslovit cu amândouă mâinile spre ogorul meu din treacăt, zicând: "Pule să dea Dumnezeu să se facă". Și cum vedeți dumneavoastră, pule s-au făcut, fără știrea lui Dumnezeu. Și pula mea și trei bani, ș-o căruță de jidani, să ierte cinstita fața dumneavoastră.

- Dar bine le mai zici pe nume, manca-lea-ai pe ceea lume!

- Apoi, da, cucoana, dac-așa le cheamă, cum hastă pulă sa le mai zicem?

- Măi omule, oare nu cumva acela a fost Hristos și cu Sfântul Petru? Că numai ei sunt așa făcători de minuni...

- D-apoi, da, cucoană, mai știu eu cine să fi fost? Dumnezeu ori dracul, să-i bag în pchizda mâne-sa, că mai bine nu le-oiu zice, să ierte cinstita fața dumneavoastră, că știu ca mi-a făcut-o bună...

- Dacă-i așa cum spui tu, măi țărane, apoi eu cred ca tot Hristos a fost. Și de-aceea, hai să-ți cumpăr și eu una, spre aducere aminte de anul când s-au făcut pe ogoară de cele care spui tu... că după mine aista-i semn de belșug.

- Pule, vrei să zici, cucoană.

- De-acelea, mânca-le-ai să le mănânci, că mult le mai porți prin gură.

- Apoi da, dac-așa ni-i deprinsă gura, ce să facem? Iertați și dumneavoastră! Dar și dac-a fi după vorba dumitale, cucoană, apoi mult stau eu și mă mier de Dumnezeu.

Ce dracul? N-are el altă treaba decât numai se-apuce de făcut pule pe ogoarele oamenilor! Doamne, iartă-mă, dar pulos trebuie să mai fie și Dumnezeu acela, de-i plac așa de mult pulele! Însă mai știi păcatul? Oiu face și eu ca dumneata, cucoană. Poate a vrut Dumnezeu să se cace cu bani în pungă mea, că de mult șade pustie - franță de para n-am la sufletul meu. - Ei, ce zici, cucoană, iei-ți una ori ba? - că mă prea întârziu cu iarmarocul.

- Apoi ce mi-i cere tu pe scârnavia asta, zise cucoana, facându-se că i-i greață oarecum... Vorba ceea: dee-mi-o Dumnezeu, dar nu-mi trebuiește.

- Apoi ce să-ți cer, cinstită cucoană! Ca să nu ne sbatem, mi-i da cinci sute de lei în capăt și pace bună.

- Ce-ai spus? Cinci sute de lei? Dar știi că ești de duh, măi țărane!

- Apoi, da, cucoană, mult mi-au asudat și mie coalele, pân-am prășit atât amar de pule, și le-am adus în halul ista, cum le vezi... și dacă de la una ca dumneata nu m-oiu chiaburi, apoi de la țărance de-a noastre ți-ai găsit să mă pricopsesc? Că ele ar voi să le dai cate-o teștea de pule de-o para și câte-un vraf pe deasupra... Așa-i la noi la țărani, băga-mi-aș, Doamne iartă-mă, să-mi bag! Să iertați de vorba ceea proastă!...

- Măi, țărane, dar trei sute de lei nu ți-i deajuns?

- Nici o lețcae mai puțin, cucoană.

- Patru sute, măi.

- Nu se poate, cucoană.

- Nici 450?

- Ba nici 499 de lei și 39 parale. Nu te mai pune și dumneata, cucoană, pentru 50 de lei. Fă-mi încaltea o saftea să nu mai stea c-ai să ai bunătate de pulă, de mi-i pomeni, și mi-i îndrepta și la alte cucoane de-a dumneavoastră...

- Hai, na-ți 500 de lei, zice cucoana. Dar nu cumva să te obrăznicești să spui cuiva că mi-ai vândut mascarale de-aiestea, c-apoi al tău e dracul. Înțeleș-ai?

- A... ra! cucoană, d-apoi eu grija asta o am, păcatele mele?

În sfârșit, cucoana dă 500 de lei, își ie pula - și țăranului pe ici i-i drumul, se duce-n treaba lui să vândă cum a puté și pe celelalte pule. Dar pule de-ar avé, despre asta nu se mai plânge el acum. Vorba ceea: calul bun din grajdiu se întrebă.

Dar ce mai atâta vorbă. Cum s-a dus țăranul, cucoana cea pașniță și spășită face o cutie de argint poleită cu aur, împodolește sfânta pulă în bumbac, stropit cu arome, o așază ș-o încue în cutie ca pe un odor neprețuit, ia cheea la sine, și când îi venea haghitele se așeza gospodărește pe treabă, își astâmpăra pofta, și ca mai ba să-i

duca dorul, sau să umble pe apucate, ca până atunci. Se închipulise biata cucoană câte se poate de bine pentru bătrânețe...

Amu, într-una din zile, iaca ce vine popa de pe moșia cucoanei și-o roagă de toți Dumnezeii să-i boteze un copil. Cucoana, ca să nu strice hatârul popei, pune caii la căruță și se duce cu dânsul în sat să-i boteze. Și după ce-i botează copilul, rămâne la popa la masă în acea zi. Și la masă luă și cucoana mai mult un păhăruț două de vin, cum îi treaba oamenilor: ba ia poftim luați-l măcar până la brăul preotesei, ba, atâta rău sa fie! - pe cucoană o ia vinul de cap, și pe loc îi și vine pofta de pulă... Ei! Ei! ce-i de făcut? Da cucoana să se ducă acasă, popa și cu preoteasa n-o lasă.

- Ai să mâi la noi în astă noapte, cumătriță, ziseră ei, că doar nu-ți plâng copiii acasă.

În sfârșit, cucoana scăpără de dor de pulă...

- Cumătre părinte, zise ea de la o vreme: dacă nu mă lăsați să mă duc, ține cheea asta, și fă bine sfinția ta de te du acasă la mine, deschide lădoiul de lângă patul unde dorm eu, scoate de-acolo o cutie de argint și mi-o adă-ncoace, că-mi trebuie ceva dintr-însa: chițibușuri de-a noastre, știi, cum îi treaba femeilor...

Popa, chitind că-s niște daruri pentru preuteasa, pe dată și pornește călare.

Și ajungând pe la ameză, în mijlocul verii, și da inima din popa de caldură. Când pe la mijlocul drumului, trecând prin marginea unei păduri, sta la umbra unui copac pletos să se răcorească oleacă. Și cum sta de se răcorea, îi dă dracul în gând să umble în cutie și să vadă ce-i acolo? Sucește el cutiea, o învârtește și nu știu cum face c-o deschide. Și când se uită înăuntru, ce să vadă? Vede coșcogemite mascara, învelită în bumbac stropit cu arome... Atunci popa cuprins de mierare, începe a șuera. Și cum se mira el șuerând, pula face zmârc! în curul popei... Popa atunci începe a răcni și zice: Doamne, izbăvește-mă de vrăjmaș! Nu lăsa pre robul tău de batjocora diavolului! Că ție unuia am slujit și afară de tine pre altul nu știu. Dar toate erau în zadar. În sfârșit, dacă vede popa și vede ca nu mai este scăpare, scoate bârnețul de la izmene și cu un capăt îl leagă de copac, iar cu celalalt capăt de bârneț, leagă pula cum poate, și unde nu începe popa a se smuci și a cotigi în toate părțile, cum se smucesc boii la tânjală, când trag ceva din greu, dar nu era chip... Se roagă el popa, răcnește el popa, cârnește el, popa, dar nu-i nădejde de scăpare, c-o dat peste pulă mare.

În sfârșit oleacă de nu era să iasă sufletul din popa; când noroc de la Dumnezeu, eaca o vacă, pe care o pălise strechia, cât pe ce erea sa dee peste dânsul să-l zdrobească. Atunci popa, de spaimă, începe a striga desnădăjduit: ho! ho! haram, mânca-te-ar lupchii să te mănânce! Vaca dă în lături și atunci numai eaca și pula ese din curul popei!... Și când se vede popa scăpat, o și croiește la fugă prin pădure ca un nebun, lasând și cal și cutie și bârneț și preuteasă și cucoană și tot, și se va mai duce în toată lumea. Și dus a rămas și până în ziua de astăzi.